

другаря си да вземе отъ кравайчетата, що му бѣше сложилъ въ едно блюдо.

Петръ срамежливо изсърба чая, изѣде нѣколко кравайчета, сетнѣ станъ, взе дрѣновата си прѣчица и почнъ най напрѣдъ Милчовата майка да сурвака, като говорѣше:

Сурова, сурова година,
Весела година!
Голѣмъ класъ на нива,
Голѣмъ гроздъ на лоза,
Жълтъ мамулъ на лѣса,
Пълна кѣща съ коприна,
Червена ябълка въ градина
Пълна кесия на шия.
Живо здраво до година,
До година до амина! . . .

Сетнѣ сурвака Милча, който не можеше да се нарадва, че ги е посѣтилъ неговия другаръ и съученикъ, а майка му съ жалость гледаше бѣдното дѣте. Когато Петърчо си тръгнъ, Милчовата майка пустнъ въ ржката му една монета. Той пое монетата и смирено ѝ цѣлунъ ржка. Сетнѣ си излѣзе. Милчо го испроводи до пѣтната врата. Тукъ Петръ отвори шепъ да види монетата, която му бѣше дала Милчовата майка. Тя бѣше сребърна — единъ левъ! . . . Той ъж показа на Милча и каза засменъ: „само отъ тѣхъ могъ да си купишъ книга“. Сбогомъ Милчо! благодаръ!“ И заприпка Петръ радостенъ къмъ дома, да раскаже на майка си колко сж милостиви Милчо и майка му. А и Милчо бѣше доволенъ и веселъ, че майка му е помогнъла на бѣдний му другаръ, да си купи книжка. Той бързо се върнъ за да ѝ поблагодари, сѣтне веселъ отиде у чичови си Димитрови да сурвака.

Василовъ-денъ — 96 год.

с. Асеново.

Ив. Горановъ.